

MIL VOLTES I UNA VIDA

M'endinso al bosc. Vull fugir. No sé on anar i em sento perduda. Veig la pluja, que es vol fer veure, protagonitzant el bosc. Jo soc tot el contrari, soc invisible, ningú em veu. Començo a córrer, necessito dolor físic, oblidar-ho tot per uns minuts, no vull sentir res. Després de no aturar-me durant una hora i mitja, ho faig, em tiro al terra mirant al cel. Tanco els ulls i em sento a mi, només estic jo, res més existeix. Deixa de ploure i surt el sol. Es veuen clarament els diferents colors de l'arc de sant Martí. Em recorda a aquella frase que me mare em deia quan era petita: "No es pot brillar sense la foscor. No pot sortir l'arc de sant Martí sense abans haver plogut." Tot i que mai he volgut escoltar-la. Porto anys amb foscor a l'interior i no veig la llum per enlloc. Però la trobo tant a faltar.. És l'única persona que he tingut en tots els meus disset anys de vida. La que em va tenir durant nou mesos a la seva panxa i la que va decidir que qualsevol ser estrany que em coneixés, m'anomenaria Lia. Em va abandonar quan tenia set anys. Encara ho recordo com si fos ahir. Era un dilluns rutinari, jo sortia de l'escola i ella m'acompanyava a les meves classes de dibuix. Des de petita m'ha fascinat poder pintar i crear diferents formes amb pintura en un paper en blanc. Anàvem caminant, estava bastant a prop de la meva escola. Jo estava contenta, per fi podria anar al lloc on més bé m'ho passava. On sentia que era lliure, on tot estava permès. Estava tan emocionada, que vaig començar a córrer, no podia esperar més per arribar. Vaig travessar el carrer amb molta rapidesa, i tot i que el semàfor estava en verd, un camió va venir a una velocitat excessiva. La meva mare, que tenia por de perdre'm, va voler anar de pressa per enxampar-me i no va mirar als costats abans de creuar. El camió es va endur a la meva mare. De cop, quan vaig mirar enrere, una pila de gent estava envoltant-la. Jo, que era petitona, em vaig poder colar per entremig fàcilment. La vaig veure allà, tirada a terra, ensangnada, i sense mobilitat. M'hi vaig apropar, la vaig tocar, li vaig parlar, però uns grans braços, desconeguts, em varen agafar i treure d'aquell embolic. En un

tres i no res, l'ambulància estava allà i la meva mare hi estava pujant en una llitera dins d'una funda de color daurat. La llum groga es va anar fent cada vegada més petita, i el soroll de l'ambulància s'anava apagant. La por em consumia, l'angoixa i la preocupació. Aquella va ser l'última vegada que la vaig veure. Si jo no hagués corregut tant... Si hagués estat al costat d'ella tota l'estona... Si no l'hagués deixat enrere... Potser ara estaria amb mi, al meu costat, i potser estaríem menjant juntes, o mirant una pel·lícula, o potser estaríem d'excursió... Tot això no haria passat si jo no hagués tingut tanta pressa. Tant de bo li pogués demanar disculpes... Tant de bo estigués aquí.

M'adono que segueixo a terra i que les llàgrimes em llisquen per les galtes. Les meves mans tremolen i els meus llavis han canviat de color. Fa dotze anys que aquesta desgràcia va passar, però cap dia passa sense que, com a mínim un episodi com el d'ara es repeteixi.

M'esforço per posar-me a peu dret, em passo la mà per la cara per eixugar les llàgrimes i començo a caminar. M'agradaria dir que em dirigeixo al meu lloc segur, a casa, no obstant això precisament, és el que menys m'agrada. Allà hi vivia amb la meva mare i el pare quan tenia quatre anys, tot i que gairebé no recordo res. Després, la meva mare va decidir que no volia continuar vivint amb ell i no volia que jo tampoc hi anés. La veritat, no em pregunteu com va aconseguir ella tota la meva custòdia, perquè no ho sé. Ella ja no m'ho pot explicar, i al meu pare ni me'l miro. Ara mateix, visc amb ell, bàsicament perquè no tinc cap altre lloc on anar. No tinc diners, per tant, no em puc pagar res; a més a més sent menor d'edat no està permès. Tot i això, intento estar a casa només per menjar i dormir, i si ho puc evitar, millor. Vaig cap allà, necessito dormir, necessito descansar. Passo per un carrer totalment buit, és com si ningú més hi hagués. En estar davant de la porta, busco dins de la meva motxilla i trec les claus. M'ho repenso un moment, sé que no m'agrada estar allà dins. Agafo les forces necessàries i entro. El meu pare està al sofà, com de costum. La casa està feta un fàstic i quasi no es pot ni passar. Sento la meva panxa queixar-se i recordo que fa sis hores que no

menjo res. Entro a la cuina i em preparo un ou fregit, no tinc ganes de cuinar-me res més. L'acompanyo amb una mica de pa, que ha estat congelat des de la setmana passada i acabo l'àpat amb un iogurt. Ho recullo tot i vaig a la meva habitació. Estic molt cansada, així que m'estiro al llit sense pensar-ho dues vegades. Agafo el llibre que es troba a la meva tauleta de nit i l'obro per la pàgina on m'havia quedat. M'encanta llegir. Em puc escapar i anar-me'n a un món completament diferent d'aquest. Un lloc on res és igual i la vida té un altre objectiu. Tanco el llibre i decideixo anar a dormir. Adoro fer-ho, és l'únic moment on no penso en res, on jo no existeixo i la meva vida desapareix. Bé, no és ben bé així. Abans de dormir, és el moment del dia en el qual més penso i més voltes li dono a tot. Tantes, que és esgotador.

Penso en la meva mare, com de costum, en com em cuidava, en com em feia sentir, en el temps que passàvem juntes... I el meu pare... El que mai s'ha comportat com a tal. El que ha passat desapercebut, el que sempre m'ha jutjat. Per què no podria tenir un pare com el de la gent que sento parlar? O com el de les novel·les? O com el de les pel·lícules? Per què les coses han de ser així? Per què no poden ser diferents? Per què no podria haver passat tot del revés, i la que estigués fos la meva mare en comptes del meu pare? Per què no puc ser simplement, una persona normal? Per què he de ser jo la que soc diferent de la resta? Potser és culpa meva? Potser és meva la culpa de no haver tingut una bona relació amb ell? Potser jo no soc suficient per tal que ell em pugui valorar i apreciar com una persona? Potser no vaig complir les seves expectatives de quan va decidir donar-me la vida i el vaig decebre? No ho sé. No sé res. Només sé que m'hagués agradat que moltes coses haguessin estat diferents.

L'endemà, em llevo a un quart de set. Estic encara una mica cansada, però avui vull anar a classe. Faig batxillerat, bàsicament perquè el meu pare em va obligar, dient-me que, si no feia ni això, seria un fracàs i que no aconseguiria res a la vida. Però jo no estic gaire motivada. No tinc ganes d'esforçar-me per les notes. Per què hauria de fer-ho? La vida té algun sentit? En el primer trimestre que portem, he suspès sis

assignatures, tanmateix he aprovat plàstica, que això em fascina, i educació física, que la veritat, els esports també són un bon refugi per a mi.

Vaig al lavabo a rentar-me la cara, em vesteixo amb roba simple, agafo la motxilla i em dirigeixo a l'institut. Quan arribo, són dos quarts i deu de vuit, pel que, arribo bastant aviat.

A primera hora tinc història. La veritat és que m'agrada bastant conèixer el passat i saber com hem arribat fins aquí, em sembla molt interessant. Però tinc un professor que és molt avorrit, a les seves classes no faig res més que dormir. Sona el timbre, agafo el material i me'n vaig a classe de matemàtiques. Quin fàstic d'assignatura! És que no són ni números el que estudiem.. Són lletres... per què es diu matemàtiques llavors? El dia va passant molt a poc a poc, i per fi, sona el timbre de dos quarts de tres, l'hora de sortida. Em dirigeixo al bar on vaig cada dia. És barat i evito passar per casa. Em demano un entrepà de pernil i el pago amb uns diners que li vaig agafar al pare. Vaig a passar la tarda a la biblioteca, tot i que no estudio, ja que no m'interessa aprendre.

Els dos següents dies són gairebé iguals, classes, pensaments negatius, esgotament, ràbia, dolor...

El tercer dia, en acabar de l'institut i de dinar, decideixo anar directament a casa i no anar a la biblioteca. En entrar a casa sento que la televisió està encesa, com de costum. Vaig a la meva habitació i em poso a llegir. No ho aconseguixo. Veig les lletres, però no m'estan transportant al meu món imaginat. Continuo aquí, a la meva habitació. El tanco i el deixo a la tauleta de nit. Crido al meu pare per demanar-li que em doni diners per anar a sopar fora aquella mateixa nit. No rebo resposta i ho torno a repetir amb més potència. Però ningú respon. Baixo a baix per dir-li-ho a la cara i que em pugui escoltar. Baixo el menjador i el veig dormint al sofà. M'hi acosto i li dono un cop per despertar-lo. Un estímul em fa separar d'ell ràpidament. Està més fred que un gelat tret del congelador. No es desperta. Està mort?... Truco a l'ambulància i apareix després d'una gran estona d'espera, o és el que em sembla a mi. Se l'emporten a

l'hospital i em diuen que m'avisaran quan sàpiguen alguna cosa. Al cap de dues hores, rebo una trucada. M'avisen que el meu pare definitivament ha mort d'un infart de cor. M'ho anuncien amb molt de tacte i no acabo d'entendre per què.

Potser queda molt d'una persona egoista, però no em sento malament perquè se n'hagi anat. Sento que tinc un pes menys, em sento alliberada. Per què no tinc por com quan va morir la mare? "Uns grans braços m'estaven agafant amb intenció de treure'm d'allà. La persona que més estimo s'allunya en un camió de color groc amb llums i sirenes. No sé quan la podré tornar a veure. Ens han separat". I estic igual de nou, amb el cos tremolant i un nus a la gola que no sé com fer-lo sortir. Estic completament sola i no tinc amb qui anar. No tinc edat per viure sola i a més a més no tinc diners per mantenir-me. On aniré ara? Amb qui viuré? Algú m'acollirà? Això m'aterra molt més que el fet que el meu pare hagi patit un infart. Això vol dir que soc una mala persona?

L'endemà, rebo una trucada. Em comenten que l'enterrament es farà aquest mateix dia. Li pregunto que qui pagarà allò, em respon que tot ja ha estat pagat abans de tot el succeït. L'enterrament del meu pare ja estava preparat i pagat abans que morís. Suposo que sabia que ningú li podria pagar i volia morir en unes bones condicions. Tot i que tampoc sé dir-vos gaire; he viscut molts anys amb ell, però és com si no el conegués de res.

Em vesteixo amb uns texans de color negre i un jersei del mateix color. Em maquillo una mica i em dirigeixo cap al cementiri utilitzant l'autobús. Quan arribo, em crida l'atenció la quantitat de gent que hi ha. Tots hi estan per al meu pare? Tots aquests els coneixia? Però si el meu pare no tenia amics... Jo no he vist a cap d'aquestes persones en tota la meua vida, ni un sol cop. Em limito a estar allà present i a observar què fan amb el cos del meu pare. Just quan els convidats estan posant flors a la tomba, se m'acosta una noia, molt ben vestida i en els seus aproximadament quaranta anys.

Em comenta que ara que jo havia perdut tota la meva família, i comptant amb la idea que soc menor d'edat, hauria d'acudir a un centre d'acollida. En el meu idioma: hauria d'anar a aquells centres fastigosos on va la gent que no li importa a ningú i que demanen anar amb gent desconeguda. Però jo no vull allò. Jo no vull viure amb ningú. Sé cuidar-me soleta sense l'ajuda de ningú, no la necessito. No entenc per què sempre pinten a la família com a alguna cosa preciosa, aquell lloc on saps que sempre pots acudir, aquell lloc màgic, meravellós... Només són un parell de ximpleries. La família no existeix. Comparteixes sang amb ells, i prou. Bé, i amb la família d'acollida, ni allò.

Li dic que jo no busco allò, però que gràcies per la seva preocupació i responsabilitat. El que em respon no em fa gens de gràcia. Diu que és obligatori, que per llei no puc viure sola; fins als divuit anys hauria d'estar allà. Una bogeria!

Dos dies més tard, després d'haver ignorat totes les trucades de telèfon, picades de porta, crits... Tiren la porta avall i entren. Es creuen que tenen el dret d'entrar a casa meva? Són policies, i em venen a buscar. M'agafen dels braços. Em sento indefensa, atrapada i el meu malson es repeteix. Torno a tenir cinc anys, m'agafen dels braços i em porten a fora de l'escenari. Igual que ara, tot tenint disset anys, per causa de la mort del meu pare i em volen portar a un lloc traumàtic.

Em pugen a un cotxe i em porten cap a la comissaria. Allà, em fan fer diversos documents, dades personals, permisos... I tots els papers necessaris, suposo. No sé gaire sobre el tema, la veritat.

Més tard, em porten al lloc esperat, al lloc d'acollida. Està ple de gent, de diferents edats, des d'un any fins als divuit. Sento que estic fora de lloc, no encaixo aquí. Jo no tinc res a veure amb tota aquesta gent, només vull marxar. El que m'acompanya, em diu que em quedi allà per integrar-me, que més tard, m'ensenyaran les instal·lacions, normes, horaris, mètodes... Quan la gent em veu, un grup ve a parlar amb mi, semblen il·lusionats. Em comencen a fer preguntes sobre mi, que per què estic allà, que quina és la meva edat, que quina és l'habitació que m'han assignat... i un munt

de preguntes que, no em venen gens de gust. En veure que no soc gaire simpàtica, molts d'ells em deixen enrere, ja s'han avorrit. Veig que encara hi ha una noia al meu costat, i m'estranya. Per què encara segueix aquí? No s'adona que no soc una bona amiga? Per què està amb mi? No ho entenc. No diu res, i ho agraeixo. Es forma un silenci incòmode, tot i que no el vull trencar. Em quedo allà, seguda, observant el meu entorn. Quan ja han passat aproximadament uns vint minuts, la noia del costat em mira i em pregunta amable i tímidament.

- Com et dius? Jo soc la Paula
- El meu nom és Lia.

M'escolta i m'ho demostra fent que sí amb el cap. Encara tinc la mateixa pregunta que abans, i decideixo preguntar-la:

- Paula, per què segueixes aquí amb mi? Per què no vas amb els teus amics?
- Amics? Qui? Aquells d'allà? - Els assenyala amb el dit. Jo, faig que sí amb el cap.
- No són els meus amics. Jo vaig arribar fa una setmana. No conec a ningú. I, ells no semblen tenir ganes de fer-me costat.
- Ja...
- No sé qui són els meus pares, mai els he conegut. Vivia amb la meva àvia, qui sempre m'ha cuidat. - Se li trenca la veu i els ulls se li posen plorosos. - Ella, ja s'estava fent gran i anava posant-se més malament. Que si dolors de cap, que si marejos, que si la memòria ja no funciona bé... I va arribar el moment. Ja tenia noranta anys, i és normal. És la persona de la meva vida, l'única persona a la qual he pogut estimar. - Fa una pausa i em mira. Tot el que ha dit li ha sortit sol, no pretenia fer-ho. - Perdona per explicar-te tot això.
- No, no tranquil·la. Està bé. Ho sento per la teva àvia. Tot anirà bé. - Intento animar-la.
- I... tu? Per què estàs aquí?
- La meva mare va morir quan jo tenia set anys, atropellada per un camió. Encara tinc episodis on recordo el moment de la seva mort...

Com tu dius, va ser la persona de la meva vida. Després d'això, vaig haver d'anar a viure amb el meu pare, amb qui mai m'he entès gaire. Els nostres actes, pensaments i opinions no coincidien. Això feia que la nostra relació mai pogués ser acceptable. Fa uns dies, quan vaig arribar a casa, el vaig trobar mort al sofà de casa. Els doctors em van anunciar que havia mort d'un infart. Els policies van venir a buscar-me a casa, ja que no podia quedar-me allà. I aquí estic.

- Uf... I com estàs?
- Anem fent...

Crec que mai m'havia obert tant amb una persona. Soc massa reservada, i desconfiada. No explico mai res a ningú, la meva vida és meva i no la vull compartir. Després sempre hi ha conseqüències. Però he de dir, que m'ha anat bé, no me'n penedeixo. M'ha semblat una bona noia.

Havent dinat, em porten a l'habitació assignada. Són de sis persones i m'agrada perquè una d'elles és la Paula. Ella i jo ens quedem una estona allà dins, preparant el meu llit, el meu armari i parlant una mica de tot. Em conta les seves anècdotes, preocupacions, emocions... i jo també ho puc fer amb les meves. És agradable.

Per sopar ens dirigim al menjador, on hem d'agafar la nostra safata i anar-nos servint. Avui toca verdura i croquetes. Les taules estan organitzades per les habitacions, per el que és moment de conèixer a les meves companyes. M'expliquen com han arribat fins aquí, quan i per què. Algunes d'elles fa uns quants anys que estàn aquí i diuen que quasi no recorden res de la seva vida anterior. Han crescut i viscut allà dins. D'altres porten dos, tres anys; algunes altres, mesos.. Una mica de tot. Quan acabem, anem a la sala de dormir i continuem xerrant fins a anar a dormir.

L'endemà m'expliquen les activitats rutinàries, com s'organitzen i quina és la seva manera de treballar. La veritat és que m'estic integrant bastant bé. A més a més fem algunes classes.

Cinc mesos més tard, quan la Paula ja és la meva millor amiga, companya i germana, quan ja he fet el meu grup d'amics, i quan ja hi ha un noi que em crida una mica l'atenció... Arriba el moment.

La directora em cita per parlar amb ella. Jo hi vaig tranquil·lament, pensant que es tracta de les notes, ja que estem en època de finals. Però no és això. Es veu, que una família està interessada en mi. Que em volen acollir. Dic que no vull això. Penso que és un canvi massa radical. La meva vida canviaria sencera i no puc tornar a començar de nou. Ella, m'explica com funciona tot això, que és un llarg procés i que es va fent a poc a poc. Surto del despatx poc convençuda, i com de costum, vaig a explicar-li a la Paula. S'alegra per mi, sap que és una bona oportunitat, però a la vegada sap que la nostra amistat s'anirà perdent.

La família que m'ha escollit em ve a visitar i podem parlar una estona. Són un pare i una mare. Tenen molta il·lusió, i em tenen ganes de coneixer i tenir. No sé si els he rebut de bona manera, a causa del meu poc entusiasme. Però tampoc els vull decebre i intento ser millor. Ells entenen tot el que els detallo i intenten buscar solucions.

El centre d'acollida té un mètode on els tutors legals, abans de ser-ho, han de passar unes proves per tal de saber si estan capacitats i si tenen els recursos mínims per poder tenir a un nou integrant a la família.

Mentre tot això es va fent, jo vaig tenint diferents cites amb ells, i ens anem coneixent millor. Estic còmode mentre passo temps amb ells. M'expliquen coses i n'aprenc moltes.

La Paula segueix una mica desanimada pel fet que jo hagi de marxar, i jo també ho estic. Tot i que sé que la meva nova família m'acollirà bé.

Dos dies més tard, quan ja és moment de marxar, la nova família demana de parlar amb mi un moment. És per fer-me saber una bona notícia. Resulta que, com que jo els hi he explicat que la Paula és molt amiga meva i que la trobaré molt a faltar; han decidit que ella també vindrà amb nosaltres. Formarem tots quatre una nova família. Al principi no m'ho acabava de creure, això no podia ser real. Em poso a plorar, no ho puc evitar; és molt més del que em podia esperar que fessin per mi. Aquesta

mateixa tarda marxem, per tant, preparem tot el que ens hem d'endur. Els amics que hem conegut allà ens organitzen una festa de comiat. Sé que els trobaré a faltar. Durant tot aquest temps, tot i que no ha estat gaire, hem passat moments de tota mena, però els recordo amb alegria.

La Paula i jo finalment sortim del centre. Els nostres pares ens porten a casa. És meravellosa. Ens quedem admirant-la parades davant. Cap de les dues estem acostumades a tants luxes. No és que sigui una casa enorme on viuen tots aquells rics del país, però comparat amb el que estem acostumades això és fascinant. Entrem a dins i ens reparteixen les habitacions. Fins i tot en tenim una per cadascuna!

És l'hora del primer sopar de família. Seiem a la taula i simplement xerrem, riem, i mengem. Després que, fins i tot, em faci mal de panxa de tant riure, em miro a la família. Els observo a cadascun d'ells. Les seves accions, la seva manera de moure's, com són físicament... I m'analitzo a mi. A com em sento. Estic perfecte, em sento acompanyada, estimada, i amb unes persones que valen molt més que l'or. Això era tot el que havia necessitat tota la meva vida, i ho he aconseguit. No puc estar més agraïda.

No comparteixo sang amb ells, però ser una família no es tracta d'això. La família és qui et donarà suport facis el que facis, i la que t'estimarà amb les teves imperfeccions i amb els teus errors. Ara, puc dir, definitivament i amb unes lletres enormes; que he trobat a la meva família de debò.